

Шепіт крил
метелика

<https://vk.com/ste>

КСЕНІЯ ГЛУЩЕНКО

Ксенія Олександрівна Глущенко

Шепіт крил метелика

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=30095697

SelfPub; 2018

Аннотація

Я знаю, що в глибині твоєї душі порожнеча. Саме та, яку сам не в змозі подолати. Я знаю, що вночі, захоплений думками, ти заварюєш каву та годинами стоїш на балконі, просто мріючи про те, щоб все змінилося. Ти просто складаєшся з невизначеності, розчарувань та болю. Але ти сподіваєшся. Сподіваєшся, що завтра ти прокинешся і отримаєш той бажаний подарунок долі, ту іскорку, яка запалить твоє полум'я. Однак... Можливо ти сам і є та іскорка?

І промовив Бог слово, а краще б він промовчав.

Ця сумна історія розпочалася ввечері на покритому мокрому пероні. Сотні випадкових людей стали свідками звичайної розмови, на фоні якої не вистачало лише кривавої чуми.

-Светр?

-Є!

-Кросівки?

-Взяла!

- Зарядне для телефону?

- В другому відділі моєї сумочки. Мамо, я все взяла.

- Ні, ти забула зубну щітку! Я говорила покласти її тобі, але ж ти самотійна, сама знаєш, що робити!

«Поїзд Суми-Київ вирушає через 15 хвилин. Увага всім пасажирам...»

- Та годі тобі вже кричати на мене! Ти завжди влаштовуєш сварку з пухлого місця! Набридло вже. Я не залізна і терпіти так довго не можу!

- Ви гляньте, що вона говорить! Гарна подяка за витрачені роки на тебе! Скільки добра тобі зробила, а ти...Свиня невдячна!

- Мені час! Поїзд скоро вирушить, сподіваюся, що зможу повернутися сюди досить нескоро! А ти... Навчися цінувати все те добре, що в тебе є зараз!

- Не хочу тебе більше чути. Їдь звідсіля до свого універ-

ситету!

– Колись ти і шепіт крил метелика навчишся цінувати!

Глава 1

Поїзд в небуття

Поїзд їхав, затягував у пелену туману. Забирав свою жертву і віз у невідоме майбуття. Холодний літній подих пробрався до купе. Він змусив дістати Анну кардиган і закутатись ним на зразок пледу. Навушники були зламані, читати книгу не хотілося. Вона притулила голову до вікна і милувалася загадковим краєвидом обабіч шибки. Краплі дощу почали обліплювати вікно, затуляючи собою темні крона дерев.

Анна сиділа самотня в купе. Сцени зі сварками пропливали в її голові. Вона згадувала все і розуміла... Розуміла, що боротися далі у неї немає сил. З виру долі виринають лише найсильніші, ті хто в брукхті може знайти далекий аромат троянди. Її ж натягнуті струни нервів лопнули саме на цьому пероні.

Повертатися до Сум Анна не планувала. Вона хотіла швидше закрити сесію, знайти роботу, але не згадувати про матір, що ганьбила її на протязі усього життя. Кожна людина має право на помилку, а також право виправити її. Однак, ця теза стосується лише її самої. Лише ми самі маємо право завдавати собі біль та страждання, що пізніше принесуть радість та вдосконалення. Вибачати ж зради, справжні

та жорстокі, значить обливати брудом свою душу, вбивати себе особливо жорстоким методом. Принесений одного разу біль прийде й вдруге, і в цей момент зруйнує вже до кінця.

Смуток думок поглинув Анну і обіймаючи щойно витягнуту, але не відкритую книгу, вона відправилась до країни сновидів. Через 2 зупинки двері відчинилися, їх скрип викинув дівчину до реального життя.

Незнайомиць сів навпроти, а велику спортивну сумку закинув на верхнє ліжко. Дівчина його не цікавила, чого не можна було сказати про останню. Дивне відчуття, неначе вони уже були знайомі, хоча Анна чудово розуміла, що бачить його вперше. Підсвідомість же уперто стверджувала: «Ви вже зустрічалися раніше! Нумо, дитинко, згадуй де!»

Берци, шкіряна курточка, чорний светр, накачені м'язи – Анні завжди подобалися такі чоловіки, більше того, вона шаленіла від них. Та, не зважаючи на привабливість, взаємністю їй відповідали рідко. Душа непомітно стала позаду тіла. Тому Анну не помічали, її не існувало, вона була прима-рою в світі тих, хто створював імідж світу.

Хвилини спливали за хвилиною і те дивне відчуття, наповнивши все купе з верху до низу, просочившись в кожную клітинку організму, заповнивши весь простір матерії вибухнуло.

– Перепрошую, а ти в Тростянецькому санаторії ніколи не був?

– Ні.

– Тоді вибач, переплутала. Ти мені знайомим здаєшся. Можливо десь в місті бачилися?

– Можливо.

Кінчики розмови безплідно відправилися до крапель, що з новою силою почали бити у вікно. Суха відповідь зімкнула уста Анни, а сором спалахнув рум'янцем на щоках. Молодий чоловік ввімкнув музику, відкинувши світло-русе волосся від очей. Його яскраво блакитний погляд зачаровував. В ньому помирала кожна, але ще ні одна не народилася.

Ховаючи погляд, Анна відкрила книгу. Але це була не звичайна історія в твердій палітурці, а аромат зимових спогадів, вечірня втома, що лежала між старих, пожовклих листочків. Книги завжди були і будуть найвірнішими друзями тих, хто при народженні помилився епохою.

Відкривши книгу, Анна пробігла кінчиками пальців до чорної закладки. Вона купила її на пероні, у знівченої життям бабусі, остання ж зробила стрічку з польових квіток, пофарбувавши її у символічний колір смерті. Дивне життя! Руками знищеної долі воно вбило істинну душу світу, аби створити штучну природу для переплетінь неіснуючого буття.

Закладка трішки надірвалася знизу. Волелюбна, хоча і нічим не примітна ромашка, навіть після смерті не могла миритись з такою наругою. Попіл фарби забруднив сторінку, одну з найцінніших. Однак, кожна прикрість несе в собі чарівну мету, тому її завжди потрібно сприймати як подарунок. Анні сподобались такі химерні візерунки, вони прикра-

сили слова, добавили відтінок таємниці до сторінок загрубілого паперу.

Увагу Анни знову привернули виділені сірим маркером слова: «Я себе представил, как маленькие ребяташки играют в огромном поле, во ржи. Тысячи малышей, и кругом – ни души, ни одного взрослого, кроме меня. А я стою на самом краю скалы, над пропастью, понимаешь? И мое дело – ловить ребяташек, чтобы они не сорвались. Вот и вся моя работа. Стеречь ребят над пропастью во ржи. Знаю, это глупости, но это единственное, чего мне хочется по-настоящему. Наверное, я дурак».

Саме цей потік виразів найбільше сколихнув серце Анни. Серце тої, яку все життя примушували жити не своєю долею. Вона лише хотіла творити поезію, змінити світ на краще, хоч і не на яву, адже реалії ніхто не відміняв, а по можливості, хоч у своїй фантазії. І ось вона зустріла свого однодумця, він став її опорою. Автор книги ніколи не зможе дізнатися про Анну. Та чи можуть роки і саме життя стояти між друзями? Подібні знайдуть себе не зважаючи на мови, віки та епохи.

Продовжити існувати в примарному світі паперових сновид Анна не змогла. Її вирвали з течії думок і повернули до сірого, майже повністю покритого темрявою купе. Світло не проникло в це місце. Можливо воно не хотіло порушувати спокій дівчини, або ж воно відчуло присутність іншого виміру, що не дозволяв ламати викроєні ним закони.

Дівчина відчула на собі погляд. Незнайомець не відводив

очей від Анни. Він слідував за кожним її порухом. Скептична легка посмішка отруйною стрілою виплюнула слова:

– Читати любиш?

– Так, люблю.

– І про що книга? Літери знаєш? Чи по картинках орієнтуєшся? Ну літери це «а», «б». Розумієш мене, так?

– Мені на ваше хамство відповідати потрібно? – в голосі Анни почали бриніти ноти сліз. Зовсім незнайома людина, вона лише краплинка порошу серед безмежного пилу життя. Однак, навіть вона вважає за честь вдарити та плюнути в її гордість. Забувши своє місце пилінка летить до неба. Розбурхана підтримкою неіснуючого вітру і далекого, пекучого сонця вона починає уявляти себе наймогутнішою зброєю. Потрапивши до ока птаха, пилінка осліплює його. Та птаха це не вбиває, у нього загострюється слух, він стає ще лютішим хижаком. Пилінка ж, проклинаючи, розщеплюється на тисячі атомів, не будучи в змозі зрозуміти причини такого фіналу. – Та якщо вам так закортіло дізнатися, то я спробую розповісти, хоча це важко поясни. Джером Селінджер неначе вивернув мою душу й занотував тут. Та чи варто мені розпинатися перед вами? Як можна дати відповідь вам? Вам, людині, що не знає кордонів такту і не може зрозуміти термін «вихованість»?

– Хм... Цікаво. Мені ще ніхто так не відповідав.

Назрівуючу сварку перервав телефонний дзвінок. Анна швидко дістала телефон із чорної сумочки. На екрані ви-

світвся надпис: «Мама». Так, коли доля тебе хоче добити, вона не візьме зброю до рук, вона знайде сотні варіантів, вишуканих та грандіозних, що зламують вас і доведуть до самогубства. Розмова не передбачала нічого приємного. Тож зціпивши зуби Анна натиснула на злостиву червону кнопку завершення дзвінка.

Коли дівчина підняла очі, то помітила, що юнак вийшов з купе, залишивши за собою важкий шлейф духів. Аромат змусив Анну згадати те, що вона намагалася заховати у далекі коридори розуму довгі роки – свого батька.

Як і незнайомець, Дмитрій користувався духами «Power musk». Анна тримала їх в шухляді, в гуртожитку, немов оберіг, що надавав їй жаги до життя. Вона майже не пам'ятала Дмитрія, лише залишені татом речі надавали їй можливість створити ідеальний образ батька. Він був повною протилежністю матері, через яку був змушений покинути родину. І хоча минуло вже десять років, відтоді як Дмитрій в останнє зачинив двері їх будинку, Анна з дитячою наївністю вірила, що вони ще неодмінно зустрінуться.

– Чорна кава з молоком, мем! – юнак сів навпроти і не давши Анні змоги відкрити рота ввімкнув музику.

Псувати настрої до кінця незрозумілим вчинком супутника Анна не збиралася. Гордо відвернувши погляд до вікна вона мимоволі захопилася лісом, що водночас чарував і лякав своєю величністю. Гігантські крони дерев безслідно зникали в темному небі. Дощ покривав їх пеленою, змушуючи

все живе сховатися з обрію.

Поїзд несподівано зупинив свій рух. Речі, які Анна поклала на верхнє ліжко полетіли донизу. Ноутбук боляче зачепив плече, втративши рівновагу дівчина вдарилася головою об кут столика. Із скроні цівкою почала бігти кров, а разом з нею покидала тіло і свідомість.

Глава 2

Останній день самогубці

Олег Віталійович йшов на роботу звичним маршрутом. Зупинка, маршрутка, тисячі ненависних йому людей. Кожен йде, кидає злісні погляди в його бік. Як же йому лише набридло це життя. Він сів біля вікна, мимо їхали авто: дорогі, дешеві. А що він? Йому за 15 років тяжкої роботи не вдалося накопити грошей навіть на велосипед для сина. На наступній зупинці до автобусу зайшла жінка із трирічним хлопчиком. Олег уступив їм місце, а їхати стоячи було надзвичайно складно. Після вчорашньої вечірки боліла голова, нудило. Залишилося

проїхати ще дві зупинки, але присмак апельсину, що повертався до роту, нагадуючи про яечню з беконом та соком на сніданок, змусило його вийти з транспорту саме зараз.

Зайвих грошей у Олега Віталійовича не було. Він розрахував кожную копійку на весь наступний місяць. Отож, щоб дістатися до роботи, йому потрібно було йти пішки ще

близько 30 хвилин. Благо, що він вийшов з будинку, де навіть стіни обливали його брудом, на годину раніше. Як наслідок, не буде чергового попередження й Олег Віталійович не покине останній притулок свого життя.

Голова паморочилася. Він вже відчував смак бекону, а в голові уявляв третю полицю, з чарівною пігулкою «Алка-Зельцер».

Нарешті дійшовши, Олег Віталійович відкрив неочікувану істину. Йолопи, що будували лікарню, страждали від жакливої хвороби – даунізму. Він дійшов саме цього висновку, адже іншого виправдання для людей, які збудували рівно 28 східців до дверей лікарні, дверей, до яких з останніх сил лізуть хворі люди, в нього не було.

В прийомній сьогодні чергувала Віка. Тихенька, неприємна дівчина, що навчалася в аспірантурі і нелегально підробляла в них. Вона ніколи не ставила зайвих запитань, на відміну від 42-річної Ірини та 65-річної Катерини Іванівни, що неодмінно пхали свого носа в його справи та робили за спиною доноси зі скаргами. Віка, немов невинне янголя, лише зачаровувала всіх своєю посмішкою.

– Доброго ранку, Олег Віталійович! – пекучі червоні губи заграли радістю на сонці, але очі залишалися сумні. Очі – це віконця душі, їх прикрити ширмою ніколи не вдасться. – Ось ключі від вашого кабінету.

Ще тридцять вісім східців і нарешті бажана таблетка, хо-

лодна вода – своєрідний кайф.

Олег Віталійович працював хірургом у місцевій поліклініці. Ненависна робота щодня завдавала йому все більш вишуканих тортур. Він горів у вічному полум'ї заживо, своєю бездіяльністю створюючи кам'яний склеп. В цей день до нього прийшло 15 нових пацієнтів, а лічбу старих Олег Віталійович обережно поклав на плечі медсестри. Укол, зняття швів, запах гною, ще більш нестерпний запах старечого тіла, життя 60-літніх виродків, що зіпсувавши своє життя намагаються перекласти біль на всіх підряд. Один, другий, третій, четвертий, шостий, восьмий, дев'ятий пацієнт. Вони всі злилися в одну масу, масу, що нівечила своє тіло, аби дати поживу для майже мертвої душі.

До закінчення робочого дня було менше години. Двері кабінету залишалися зачиненими, даруючи його в'язням хвилину блаженного спокою. Олег Віталійович вийшов до коридору, біля дверей дерматолога чекало двоє людей, до гінеколога досі намагалася потрапити засоромлена жінка. Лікар криво посміхнувся. Жінки народжують дітей, кожного дня і щоночі вони віддаються жадобі кохання, вони викорінюють все святе в цьому слові, перетворюючи його на слугу пристрасті. Яке бридке суспільство! Прийти до лікаря – це сором і глум, а створювати в підвалах лона дітовбивчої похоті – гордість і предмет заздрісних пліток.

– Любо, збирайся! Може ще на випускний до сина встигнеш. – Олег Віталійович зачинив двері й підійшов до вікна.

Легенький вітерець почав обдувати його обличчя. Літо набирало обертів, воно зеленіло барвами, дарувало нове життя, нові мрії. Однак, чорну діру в його серці воно не здатне було вилікувати.

– Ой, дякую вам, я побігла тоді. Ви ж самі тут, не дай Боже, дасте ладу? Дякую! На мене вже через роботу усі виховательки в дитсадку як на неправильну матір дивляться, неблагополучною родиною називають. І ніхто ж не намагається зрозуміти, що мені потрібно і їжу за щось купити, і одяг малому. Хто ж допоможе мені? Сама все на плечах тягну, ще й осуд отримую!

– Швидше, Любо! Не встигнеш!

Нарешті Олег Віталійович залишився на самоті. Лише цей вітерець усамітнення міг останнім часом дарувати йому тимчасовий спокій, притушувати його розпечену болем душу. Він підійшов до свого крісла, на ньому стояв чорний планшет, з країв якого почала облизати шкіра. Олег Віталійович дістав з нього свою улюблену книгу «Собор Паризької Богоматері» Віктора Гюго. Ця загадкова історія завжди чарувала лікаря, але ніколи не вистачало часу прочитати та пізнати її. Залишилося лише сто вісім сторінок. І все! Револьвер спустить курок і він більше ніколи не буде отруюватися життям.

Віка не проявила ніякої пошани. Вона ввірвалася в кабінет, кричачи від розпачу, в неї була істерика. Віка не могла плакати, руки відмовлялися її слухати. Кожне слово лунало

як крик раненої сойки.

– Передають повідомлення по всіх лікарнях – схлипувала вона. – і відділах. Лікарів збирають по місту і сусідніх селах, що там знаходяться. І вас теж викликають! Негайно! Олег Віталійович, там мама моя їхала! Знайдіть її, будь-ласка! Зателефонуйте мені! Будь-ласочка! Що ж робити, Господи мій?

Залишивши майже непритомну Віку на фельдшера, Олег Віталійович одягнув білий халат і побіг до бази. Від поліклініки їхало три машини. Олег сидів поряд з медбратом Атоном, своїм новим другом. По виразу його блілого обличчя було зрозуміло, що після вчорашньої вечірки товариш до диво-пігулки не дійшов. Це хлоп'я сиділо тримаючись за голову, після метушливого дня гул авто добивав його до кінця. Олег Віталійович поглядав на нього щохвилини, з нетерпінням чекаючи, коли Антон втратить свідомість. Після того, як лікар вирішив вчинити самогубство, біль почала здаватися йому вишуканою вершиною мистецтва.

Сонце сховалося за хмари, за містом було видно, що зовсім нещодавно йшов сильний дощ. Вітер почав посилюватися, знову ламати лінії передач, пронизувати людей своїми прохолодними мечами до самих кісток. Водій повідомив, що відбулася масова автокатастрофа. Олегу Віталійовичу хотілося спати, але його ще чекали години важкої праці. Дорога злилася в одну чорну полосу, що своїм сумом змушувала Олега жалкувати про залишений вдома револьвер.

Нарешті кінцева зупинка. На місці вже стояли інші карети швидкої допомоги. Горіло полум'я. Воно поглинало своєю ненаситною жагою вбивств весь світ, до якого могли дібратися його кровопролитні руки. Полум'я пожирало людей, знищувало колись красивий ландшафт. Дерева ставали самогубцями: перейнявши естафету смерті, вони скидали привабливу зелень і ставали катами, що проповідували пекло на землі.

Пожежники билися в істеричі, незмога подолати стихію зводила їх з розуму.

Олег Віталійович вийшов з машини. Він спіткнувся, наступивши на якусь маленьку, м'яку гілку, але випадково повернувшись назад, лікар зрозумів... То була одна з відірваних ручок маленької дівчинки, на ніжках якої зупинилися ті, хто мав рятувати її.

Судомо паралізувала його на четверть хвилини. Ледь оволодівши собою він вказав водію на маленьке тільце та взявши кейс побіг до поїзда. Так, це було жорстоко. Однак, їй не потрібно вже боятися болю, їй не потрібно турбуватися про здоров'я, що впливало із життя. Пусті оченята свідчили, що її душа відправилася шукати більш професійного лікаря. В такому маленькому віці це янголя стоятиме на роздоріжжі світів: ледь пізнавши грішну сторону, воно вже змушене піти у більш жахливе небуття. Страх, який несе невідомість майбутнього, більшою частиною залежить від повної відсутності знань про нього. Потойбічний вимір дає нам підказки про своє існування. Боячись невідомого у свідомому житті до-

рослі люди намагаються забути про все побачене, незважаючи на те, що неодмінно рано чи пізно повернуться до нього. Інша реакція виникає у дітей і творчих людей. Чим їхня душа відрізняється від інших? Чи можливо, що кінець це лише початок? Тоді що було перед початком початків?

Олег Віталійович не знав відповідей. Та чи хтось зі смертних знав їх?

***

За півтори години наслідки катастрофи було ліквідовано. Олег Віталійович сидів на невеличкому пагорбі поодаль медичної карети. Він скурював сигарку за сигаркою, намагаючись обдурити мозок і скалічені нерви дешевим опіумом.

– Нам потрібен лікар для зіставлення протоколу! Хтось може піти з нами? – полісмен прокричав це раптово, відволікаючи від бридких думок хворе серце.

– Я йду! – слухати ниття оточуючих людей було вкрай неможливо. Усі тяжкохворі були давно відіслані до лікарні. Залишилися лише ті, хто отримав декілька синців і масу захоплень, ті чий обмежений мозок не давав можливості їхати додому. – Ви вже знаєте чому все це сталося?

– Якийсь божевільний, чи божевільні, хто його знає, заклали вибухівку. Саме через неї все це і трапилося. Та на превеликий жаль для цих виродків, бомба занадто слабка вийшла, порівняно слабка. Дивіться, ми почнемо з передніх вагонів і швиденько дійдемо до кінця. Звичайно, там нікого вже немає. Однак, протокол, самі розумієте.

Передні вагони лежали, немов жреці. Вибиті вікна своєю чорною жадобою заманювали прибулих, нагадуючи лона хтивих жінок. Їхні залізні тіла, під проводом моросного дощу і згорілих дерев, віддавали останню дань людському роду. Де-не-де ще підіймався тліючий димок, немов приблудний вісник іншого світу.

Другий поліцейський швидко і обережно посвітив ліхтарем у змертвілу пащу. Окрім загиблої пташки, що ненароком знайшла свою смерть у залізних лещатах там нікого не було. Інші вагони були точними копіями першого, їх відрізняла лише відсутність невинної душі на купі тліючого попелу. Із середини дороги справи пішли ще швидше, ці домівки заблуканих тіней були цілими, їх майже не торкнулася руйнівна сила короткої пекельної хвилі. Турботлива природа, на руках вітру, віднесла від них біду. Вона окутала їх примарною пеленою та оберігала як символ застереження й жорстокості, що існувала і завжди буде існувати на цій землі.

Коли компанія майже дійшла до кінця Олег Віталійович помітив Антона. Він став поодаль і махав рукою, запитуючи, чи можна підійти ближче. Хвиля ненависті почала підійматися в лікарі. Як можна бути таким нікчемним? Тут, де сама атмосфера кричить про щось звеличене, як можна залишатися в душевному складі клоуна, що запізнюється на атракціон? Не дочекавшись відповіді хлопець підбіг до поліцейських і з захопленням п'ятирічної дитини почав зазирати до пустих вагонів. Окрім Олега Віталійовича ніхто чомусь не

помітив відкритої тупості цієї людини. Та і як вони помітять, коли самі майже нічим не відрізнялися від нього?

Наступний вагон зустрів їх досить непривітно. Дверцята першого купе защемило і знадобилося близько десяти хвилин аби троє здорових чоловіків, під настанови Антона, змогли відкрити їх. На волю вирвалось затхле, копчене повітря. Слабеньке сяйво ліхтаря розсікло затверділу темінь і обережно зупинилося біля блідого обличчя. Хлопець сидів піджавши й обійнявши ноги, він покачувався з боку в бік, а скляні очі дивилися туди, де дверцята не відчинялися для інших. Олег Віталійович першим зробив крок до середини, але відчайдушний крик колишнього пасажира зупинив його.

– Ні, не йдіть сюди! Ви її розбудете! Нехай спить. Вона чарівно спить, ну дійсно, чарівно! Хіба не диво? Що вам тут потрібно? Ми ж нічого не порушували! Скоро доїдемо і підемо по своїх справах. Не лізьте до мене!

– Слухай, синку, заспокойся!

– Не йдіть сюди! – хлопець забився в найглибший закуток і з неприхованим страхом слідкував за діями лікаря.

– Все добре, не бійся. Ви вже приїхали, ти зупинку пропустив. Ми прийшли сказати про це.

– А вона? Її ж не можна будити. Як я її покину? Ні, я не можу піти. Ні, ні. – юнак закрив очі руками. Сльози текли по його обличчю, а Олег Віталійович вже обережно сів поряд.

– Як тебе звати?

– Артур.

– Артур, я поїду з нею, я її хрещений. А ти йди з Антоном, він водій і доведе тебе до потрібного місця.

Антон, підтримуючи хворого, разом з полісменом пішов до карети швидкої. І лише тоді Олег Віталійович помітив, що навіжений говорив зовсім не про уявного друга.

– Лейтенант, присвіти сюди!

На протилежному ліжку лежало янголя. Темно–русе волосся безкрайньою довготою спадало з плечей. Воно намагалося сховати біле обличчя, що притягувало морозною свіжістю. Аристократичні ручки, немов руки снігової королеви, ніжно обіймали книгу. Дівчина поринула у вічний сон, реальність бажаних сновидів.

Глава 3

Метелики

Обережно, немов побоюючись порушити змертвілу тишу, Анна відкрила очі. Вагон був заповнений туманом. Він навідав над нею тягарем, клубочився темними пасмами загубленого неба. Кожний порух здавався зайвим, тіло німіло й не піддавалося командам. Анна лежала на ліжку, обережно вкрита шкіряною курточкою, що погойдувалася від залетівшого до купе вітру. Він підіймав туман, а через долю хвилини повертав його на місце. Кожного разу повертаючись донизу застигли краплі втрачали темні тони. Остаточо позбувшись кольору молочна пелена ніжними крапельками осіла

на руки, обличчя та темне волосся дівчини.

Зібравшись з силами, Анна відкинула ноутбук, що стояв між стіною та її тілом та обережно сіла. Вона завжди відчувала запаморочення після підйому, наразі це відчуття зникло. Зник також і Артур, в поїзді не кричав кондуктор, мовчали сусіди, не звучали постуки рейок. Дівчина повернулася до вікна, в темному дзеркалі відбилося відображення блідого, але не змученого, а величного тіла. На скроні було видно маленький шрам, завжди неслухняне волосся лягло красивою зачіскою, пом'яті штани красувалися рівними клітинками, що вже не танцювали, а йшли рівним маршем.

Під поривом особливо жорстокого вітру до купе влетів метелик – маленьке полум'я, що несе кохання в матеріальному вимірі. Він пролетів над ліжком і обережно сів на плече Анни. Махаючи крильцями, метелик неначе цілував її, намагаючись заспокоїти.

Перша зустріч з метеликом відбулася у Анни багато років тому. Тихим літнім вечором, коли вона з бабусею поверталася зі свята Івана Купали, на неї напала хандра. Анна почала вередувати. Їй зовсім не хотілося йти до будинку та лягати спати. Раїса Іванівна, змучена далекою дорогою, вигадала історію. Вона посадила онуку на лавочку біля дерев'яних воріт, винесла теплий малиновий чай і розповіла казку, показуючи на метеликів, що билися біля ліхтаря за найменший атом примарного сонця. Старі потріскані губи ледь рухалися промовляючи: «Давня легенда запевняє: своє бажан-

ня потрібно тихенько прошепотіти метелику, щоб для всіх земних істот воно залишилося таємницею та відпустити його. Метелики не вміють розмовляти, тому на своїх крильцях, він віднесе прохання прямо на небеса і бажання обов'язково здійсниться».

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.